

bejdsgiverne fortsat hindrer Personalet i at organisere sig og derved skaber Mulighed for at underbetale deres Arbejdere; men saa skulde Indgrebet fra Samfundets Side ogsaa være af en saadan Karakter, at Det konservative Folkepartis Repræsentanter neppe vilde medvirke til Gennemførelse af en dertil sigtende Lov. Ministeren ansaa altsaa ikke Lovforslaget for egnet til Gennemførelse, men han var villig til i et Udvalg at forhandle om, hvorvidt der var Mulighed for at naa til Enighed om en Lov til Sikring af Funktionærernes Vilkaar paa visse Omraader.

Gustav Pedersen (S.) fandt Lovforslaget ufuldkomment og af saa ringe Værdi for Funktionærerne, at de vilde komme fra Asken i Ilden, om det gennemførtes. Det kunde imidlertid drøftes i et Udvalg, hvorvidt der overhovedet var Grund til en Særlovgivning til Fordel for Funktionærerne paa enkelte Punkter.

Søren P. Larsen (V.) ønskede ikke før Udvalgsbehandlingen at tage Stilling til Lovforslagets Enkeltheder; der var nogle af dem, som man rent umiddelbart maatte sympatisere med, men andre, som det var lidt vanskeligt straks at overse Rækkevidden af. Selve Problemet lod sig imidlertid ikke afvise, og Venstre vilde med Interesse deltage i Sagens Behandling.

Hassing-Jørgensen (R. V.) anerkendte ligeledes det Initiativ, Det konservative Folkeparti havde lagt for Dagen ved at forelægge Lovforslaget. Han ansaa en Lovgivning paa dette Omraade for paakrævet, ikke blot for Funktionærernes egen Skyld, men ogsaa ud fra en almindelig samfundsmæssig Betragtning. Som Lovforslaget var formet, fandt han det dog ikke egnet til at vække store Forhaabninger om et gunstigt Resultat af de forestaaende Forhandlinger. Sagen var imidlertid saa vigtig, at Partierne burde se at naa til Enighed om en Ordning af virkelig Betydning. *Hassing-Jørgensen* havde derfor ikke været særlig glad ved de Udtalelser, der var fremsat om Lovforslaget af Ministeren og *Gustav Pedersen*.

Svend E. Johansen (D. R.) mente ikke, at en Ordning som den foreslaaede i mindste Maade kunde hjælpe Privatfunktionærerne, eller at Rigsdagen i det hele var i Stand til gennem Støtteforanstaltninger af den Art at hjælpe dem. »Rigsdagen er kun i Stand til at gøre det paa en eneste Maade, nemlig ved at ophæve de økonomiske Spærrebomme, ved at ophæve Prisorfalskningerne, ved at lette Skattebyrderne, ved at indføre saadanne økonomiske og erhvervsmæssige Forhold, at de, der vil arbejde, ogsaa faar Lov til det og faar Lov til at beholde deres Arbejdsudbytte.«

Under den efterfølgende langvarige Udvalgsbehandling udarbejdede Socialdemokratiets og Det radikale Venstres Udvalgsmedlemmer et *Ændringsforslag*, der gik ud paa at give